

УКРАЇНЬСЬКА ТРАГЕДІЯ

27 липня 2002 року у Львові ввійде в нашу історію як українська трагедія, яка, на жаль, триває давно, тільки по-різному проявляється на сучасному етапі історичного розвитку української нації. Не треба дуже проникливого розуму, щоб осягнути причини цієї трагедії. Йдеться не тільки про неймовірно жахливу подію, яка сталася на Львівському летовищі в цей яскравий сонячний день літа, коли загинули діти, жінки й чоловіки, коли в одну мить не стало молодих родин з малими дітьми, коли батько втратив дитину, а дитина своїх батьків, коли на очах дитини гинула її мати... У цю трагічну мить не то що осиротіла, а збідніла вся нація, втративши довір'я (а скільки разів вона втрачала це довір'я?!) до політичного, військового і адміністративно-виконавчого керівництва нашої держави.

Справді, не треба особливого розуму, щоб нарешті остаточно, без будь-яких ілюзій або неоправданих сподівань на "кращі часи", зрозуміти, чому продовжується трагедія України, чому постійно, безперервно вона має фізичні і духовні втрати. Висновок один – і він підтверджений усім, що відбувається в нашій державі: при її кермі не стоять люди, які мислять по-українськи. До того часу буде продовжуватись трагедія України, поки до керівництва державою не прийдуть люди, які за своїми моральними якостями, за політичним мисленням і переконаннями, за всім своїм духовним складом будуть керуватись тільки добром і справедливістю для України, для української нації, для її культури, науки, духовного розвитку, добробуту, гідного людини, яка працею своїх рук, своїм талантом заслужила не на гибіння в злиднях, а на хоча б не гірше життя, що його мають громадяни розвинених західних держав. І це вже байки з 1001 ночі, коли офіційні чинники заявляють про неможливість на даному етапі історичного розвитку Української держави осягнути справді належний матеріальний і духовний рівень. Зразу виникає питання: хто ж перешкодив досі, за час нашої державности, усій правлячій верхівці саме це зробити? Які "ворожі сили" не дали осягнути цього рівня?

Очевидно, ці т.зв. "ворожі сили" знаходяться там же, серед правителів нашої держави, політична воля яких не скерована на кардинальні зміни в усіх структурах як матеріального виробництва, так і духовного буття нації.

У цю трагічну мить не час говорити про свідому, отже злочинну бездарність усього керівництва держави, про систему, яка прогнила в своїх основах, але яку ніхто з керівництва навіть не думає міняти, бо це означатиме для нього катастрофу. У цю трагічну мить нація, сумуючи за непоправними втратами, з болем у серці визнає, що весь дотеперішній шлях, який пройшла Україна, ставши незалежною державою, встелений протиборством з усім учорашнім, тимчасовим, підлим за своїми корисливими намірами, навіть зрадницьким щодо корінних інтересів держави, але наслідки цього протиборства невеликі – годі пишатися великими перемогами, бо їх немає. Наявне зло. Воно глибоко вкоренилося в національний ґрунт завдяки сил, з одного боку, підживлюваних своїми ж манкуртами і перевертнями, своїми ж національними юдами, які за миску сочевиці ладні продати рідну матір, а не тільки Батьківщину, а з іншого, – своїми ж псевдо патріотами, які лише на словах готові віддати своє життя за “неньку”, а насправді здатні обдерти її, як липку... (Що й успішно і безкарно роблять, не гребуючи ніякими засобами і не боячись закону, бо він змертвів у руках найвищих прокурорсько-судових інстанцій). Ось чому реальне протиборство проти сучасного зла за своїми результатами вельми слабке, бо національно свідомі сили роз’єднані не без впливу чужосторонньої, тієї ж таки “п’ятої колони”, тієї ж таки “руки Москви”, синдром якої виявляється і в мисленні державних керівників, і в їх реальній політиці, як внутрішній, так і зовнішній.

Бо й справді, яку логіку шукати під... чужим, не нашим святкуванням ювілею одного підрозділу військово-авіаційного формування, утвореного ще в більшовицькі часи? За всім цим – чужа ментальність керівників і організаторів шоу, а звідси й ширше – хитка, непродумана концепція (якщо вона взагалі є) армії і цілого ряду її підрозділів, бо в дусі старих, імперських стереотипів, згідно з якими вирішує, мовляв, кількість техніки (а що вона морально застаріла, звісно, й не модерна, здавалося б, нікого не цікавить!), громіздкість нікому не потрібних формувань, обороноздатність яких загалом сумнівна, до того ж ще переважно чужомовний (за мовою – і мислення!) офіцерський корпус... До того ж і дуже далекий від норми рівень вишколу, для якого немає фінансового забезпечення – найгостріша проблема армії... І якщо шоу проводять сучасні держави, то передовсім правила безпеки є

ключовою умовою проведення подібних видовищ. Чи подумали про це у Львові всі ті, хто задумав і провів акцію, яка своєю трагедією потрясла все українське суспільство? І знайшла просто людське співчуття в багатьох країнах світу.

Українська трагедія зобов'язує всю націю до рішучих дій. Нація – і тільки вона – має сказати своє слово, щоб його почули всі: *Так далі жити не можна!* Відповідальними за те, що сталося, є не лише окремі військові службовці або ті чи інші посадові особи, а передусім керівництво держави, причетне до всього, що в ній відбувається. В іншому випадку втрачає сенс і навіть право на існування в своєму статусі як президент, так і вся його “команда”, так і весь кабінет міністрів і в тому числі й весь депутатський корпус, що нині знаходиться при владі і вибраний народом, який *уже* не довіряє своїм “обранцям” і всій нині існуючій системі управління державою. Власне, в світлі української трагедії, яка не закінчується, й постає ця дуже демократична, справді всенародна оцінка і вимога – *подати у відставку*.

У цьому випадку не йде мова про т.зв. “випускання пари” чи про покарання “крайнього”. Ні, йдеться про *зміну системи*, яка, як видно, прогнила до своїх основ. І коли конституційні засоби для такої зміни зовсім недостатні або й вичерпані, більше того – безсилі, тоді вступають у дію народні засоби – *всенародна непокора*. Саме так, як це було в кінці 89-го і 90-го років ХХ ст., коли маси вийшли на вулицю з категоричною вимогою “Україні – свободу!”, усунення від влади ставленика Москви – Щербицького. Саме того, ювілей якого нині президент і його команда мають намір... відсвяткувати як “видатного політичного діяча”. Це вже справді в цієї “команди” не все в порядку! Це зримі ознаки глибокої кризи влади. І підтвердження того, що московський синдром просто в’ївся їй глибоко в мозкові звивини. Для цього ж таки підтвердження ще один ганебний факт на “балансі” керівників держави – знову ж таки святкування української поразки – т.зв. Переяславської ради, яка відкрила масу нових трагічних стоорінок в історії України.

Усе це й не дивина, коли нагадати, що скорумповані всі структури влади від верха донизу, що держава в особі ключових посадових осіб не має ідеології – стару сяко-тако нібито й відкинула, а української – визнання національної ідеї як

державотворчої – не прийняла під претекстом, що нібито вона “не спрацювала”, що – як логічний наслідок попереднього – готові чиновники з московським синдромом прийняти законодавчим актом другу “державну мову” – російську, що баламутству в ділянці ідеології і суспільній психології немає меж, і вже Україну називають ні більше ні менше, а... багатонаціональною державою (так тужно за імперією, що й Україну ладні назвати нею), що, як не дивно, протиприродно, всупереч елементарній логіці і фактам, визнали... зникнення нації, бо вже ми, українці, народжуємось без національності, тобто безбатченками, синтетичними бродягами-перекотиполем, що від злиднів ми, українці, зокрема т.зв. репродуктивна частина населення, подалися у світи на заробітки... Та це речення можна в’язати дуже довго, як безперервну нитку, таку ж безконечно довгу, як злидні, що процвітають під керівництвом гаранта конституції та його команди...

Господи, та ж для всенародної непокори набралось бід більше, ніж комусь здається, що, мовляв, “нереалізовані політики” прагнуть себе показати. Це самозаспокоєння для тих, хто вже нині відчуває, що під ними хитається ґрунт. Політична опозиція має всі підстави цим разом уже перемогти і закріпити свою перемогу всенародною підтримкою. Тільки на цьому шляху єдиних дій народу і політичної опозиції можна домогтися системних змін.

Здається, сьогодні в кожного громадянина України, який мислить національними категоріями, немає сумніву в необхідності цих докорінних змін. Так думає той широкий загал, який на власнім житті щодень відчуває українську трагедію – політично гостру невідповідність верхівки держави корінним інтересам нації. Наслідок – її відчуження від народу, її глибока криза. Наслідок – низький життєвий стандарт, один з найнижчих у сучасній Європі і в ряді тих держав, які звільнилися з т.зв. соціалістичного блоку, а також тих, які створили власні держави на руїнах московської імперії. Наслідок – трагедія у Львові, яка висвітлила, загостривши увагу не тільки військових спеціалістів, а й всього суспільства, до головного – верхівки держави, яка вже давно себе скомпрометувала не тільки в очах власного народу, а й світового співтовариства. Цей середньостатистичний громадянин давно заявив: *Так далі жити не можна!* І в цьому заклик-протесті є глибокий народний оптимізм, який говорить про те, що саме громадяни України

покликані докорінно змінити ситуацію. Звісно – підтримавши політичну опозицію. Сказавши своє рішуче всім, хто завів Україну в тупик, “Годі!”

У зв’язку з цією ситуацією варто звернути увагу на політичну гру, яку постійно розігрують пропрезидентські сили, а вони розсіяні в різних політичних структурах. Не дивно, що вони є й в “Нашій Україні”. Пригадаймо, як вони “старалися” в парламенті відвернути імпичментський удар, добре розрахувавши, що сучасний склад парламенту з т.зв. “ситуативною” більшістю ніяк не віддзеркалює справжнього стану суспільства, його настроїв, його соціальних і політичних потреб. У черговий раз обдурено виборця, якому вже давно терпець урвався, який в останніх парламентських виборах переконливо показав, що ні комуністична демагогія, ні т.зв. “старателі” за народні інтереси з соціал-демократії, ні владні структури в блоці “За ЄДУ” з їх “добробутними” кличами не проходять, бо всі їхні виборчі старання не підтверджені реальною політикою і стратегією, серед яких найважливіша – насамперед власна нажива, а для інших політичних демагогів – мінімальна програма втриматись на поверхні та продовжувати баламутити суспільство обіцянками “раю” від комуністів і соціал-демократів. А на практиці все це виглядає (так само й на останніх довиборках у парламент) як підкуп, шантаж, інсинуації. Брудна гра, панове! І, поза всяким сумнівом, її застосують і тепер, під час осіннього протистояння злу, що набрало масштабів української трагедії.

Чи готова нація до цього, може, й останнього бою зі злом? А з ним треба покінчити спільними зусиллями широкого загалу суспільства і його інтелектуальної еліти. Єдність усіх національних сил є запорукою успіху, досягнення благородних намірів, які відкриють простір для гідного людини життя. Єдність спирається на спільних прагненнях народу жити по-іншому, краще від того, що маємо досі. Жити згідно з нашими, українськими традиціями правди, справедливості, християнської моралі та свободи, задля якої тисячі наших людей йшли на смерть – заради нашого майбутнього. Тільки усвідомлення цього особливого стану людей – наших дідів і бабків, сестер і братів – зразу нас ставить у живий і бурхливий потік національної спадщини. Відчуймо себе у цьому животворному потоці і станьмо єдиними в громадянському чині, пройнятому найвищим благородством – усунути зло, що нівечить нас як націю, як просто людей. Усвідом-

люємо особливий час гострої вимоги докорінних змін, життєво необхідних для сучасності і майбутності України.

31 липня 2002 р.

Газета "За вільну Україну", 2002, № 84, 2-3 серпня.

НЕОБІЛЬШОВИЗМ – АНТИДЕМОКРАТІЯ В ДІЇ

На тринадцятому році української незалежності, внаслідок панування кримінальної влади, ми нарешті дочекалися повернення старорежимних порядків. Очевидно, нікого, хто тверезо дивиться на дійсність, не треба переконувати, що режим в Україні нічого спільного немає з демократією. Щоб мене не звинуватили в очорнюванні прекрасної дійсності, нагадаю кілька прикладів, пояснення яких залишимо читачам, щоб вони самі дали оцінку і зробили відповідні висновки..

Фактично почалася виборча кампанія, і за правом, що її дає Конституція України, Віктор Ющенко, як і будь-який політичний лідер, який претендує на пост президента, спираючись на Конституцію, має підстави розгортати агітаційну роботу відповідно до своїх політичних постулатів. І вже під час перших заходів він зустрічає шалений спротив влади чи, точніше, тих службових або юридичних осіб, які мали б забезпечити приміщенням для зборів електорату та лідерів, які представляють свою виборчу програму. Такого приміщення не дають ні у Харкові (там ще придумали "мінування" літака, яким мав прибути лідер "Нашої України" до Харкова), ні у Донецьку, ні у Львові. Очевидно, "спущена директива згори" – не дати можливості проводити демократичні форуми. Я хотів би помилитись, але гадаю, що й до засобів масової інформації Віктора Ющенка теж не допустять або вкрай обмежать його доступ.

Оцінка цих "архідержавних" заходів сама напрашується: це той же більшовизм чи, в сучасних умовах, необільшовизм, за правилами якого все те, що шкодить режимові, слід не допускати, прискіпати "на корені". (Це ж і робив старий режим – опонентів радянської влади не допускав до засобів масової інформації, садив